

Wessetzky Dániel

Nyári zsoltár

Fejem felett a tiszta nyári égbolt
kék sátként a földre ráborul.
A réten, mint ezernyi földi csillag,
sok vadvirág az ég felé nyomul.
Felét, ha ismerem... Megannyi színnel
kifestett, tarka kendő most a rét.
A zsálya szép lilája messze látszik,
a pipacs lángja harsog szerteszét.
A kerti rózsák, mint kamasz leányok
köszöntik már a nyári, kék eget.
Első virágaikkal incelegnek
s vonzzák a bódult, fűrge méheket.
Zsibong a sok rovarnak nyüzsgé népe:
habár sokuk nem hosszú életű,
de oly finom, precíz a teste mindnek,
mint egy parányi, drága óramű.
A szöcske ugrik, fűrge, gyors a fűben,
a bűzbogár meg lassan kóborog.

A kék, kövér fadongó énfettem
mély hanggal elcikázva zúg, donog.
Ha rám borul a csöndes, öreg este
és buzgalomban elszaladt a nap,
pár tücsök zendít rá az est-homályban
a bokrok ágán és a föld alatt.
S ha jó a hajnal első fény-nyalábja
a rigó fütyül rendületlenül,
hogy – hé, hahó, a reggel itt van újra! –
és fújja, fújja, míg beléhevül.
A tarka nyár vidáman int nekem most,
a színek, hangok és az illatok
sokmilliárdja száll felém a légben,
mit ember-ész ki nem találhatott.
Bár ennyi kincs tudom, leírhatatlan,
(bevallom én: felét, ha ismerem),
de bennem ámulattal ott a kérdés:
nekem alkottad mindezt, Istenem?

Gergely Gábor: Csónakázók a tavon (akvarell)

Rokkant jambusok

(Kerekesszékből a világ)

Különc vagyok, de mégis átlagos.
Az élet néha rajtam áttapos.

A súlya olykor: mit egy fél tehén,
de mégis van helyem e féltekén.

A versem erről írom, láthatod:
egész az életem, s nem egyhatod.

Ha közhely is, csak annyit mondanék:
az én fejem felett is kék az ég.

Az ember-had köröttem imbolyog,
mint lábon járó, hosszú oszlopok.

A fejük búbját épp csak látni vélem,
mint fűszálak között bogár a réten...

S ha megfeneklenék egy ronda kátyún,
ne nézz le rám magasból bamba-bárgyún!

A puccos bömbikéd se jár különben,
ha bentragadva főtret épp a földben...

Az élet számtalan helyen bajos,
különc vagyok, de mégis átlagos.

A szívem, mint e jambus, úgy dobog,
ha rám tekint egy lány szeme s ragyog.

Élek közöttetek, mint bárki más,
s kivétel nincs, ha jó a meghalás.

De míg e földön köztetek vagyok,
vigyáznak rám is fenn az angyalok.

Ha szürke, vak közönnyel rám legyintesz,
s rajtam, mint egy poháron, áttekintesz:

ez van. S az életem tovább perog.
(A hatos sorban említett, kerek...)

Ballada a szeretetéről

Tizenhat éves múltam én a nyáron,
a testem ifjú, gyöngé kisvirág.
De sok dologgal adós még az élet!
Na lásd, megjöttem én, te nagyvilág!
Tudok vigyázni már az életemre,
tehát nekem ne mondja senki meg,
kivel fekszem ágyba aznap este!
Anyám se prédikálja, mit tegyek!
Bulizni járok én az éjszakába:
a lellem rajta, hogyha szétesem,
s lerészegedve utcaőre hányok,
maroknyi gyengédségre éhesen.

De engem újra vár az este láza.
Jöhetne már egy kósza alkalom...
Kiélvezem, mert úgyis egyszer élünk:
akármit megtehetsz velem, hagyom.
Ne félj, nem tudja senki ezt a titkot,
milyen király e vad, koszos lamúr.
De mégis... Hogyha véget ér, szívemben
megint hideg magány s ború az úr.
Apám nem él velünk. Le nem dorongol,
nem int a rendre, szívd le vérmesen:
miket csinál az ő kicsiny leánya,
maroknyi gyengédségre éhesen.

Ha rossz a kedvem, elmegyek hazulról.
Bedöntök egy felest, amint lehet,
barátaimmal. És röhögve sírunk,
cipelve ezt a mocskos életet.
Talán, ha nem gyötörne annyi kérdés...
Talán, ha nem gyötörne annyi vád...
Talán, ha volna Isten ott az égben...
Talán van... és törött szívembe lát.
S a mocskos élet ennyi volna tényleg?
Belém hasít ez olykor élesen.
Magam már végre össze kéne kapni,
maroknyi gyengédségre éhesen.

AJÁNLÁS

Ajánlom ezt a balladát... kinek?
Órlöm magam tizenhat évesen,
az élet sűrűjében tétován,
maroknyi szeretetre éhesen...